SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 462/2021-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [redacted], zastúpení advokátom Mgr. Otom Salokym, Hlavná 94, Prešov, proti postupu Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn.1 C 9/2007, postupu a rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 18 Co 172/2016 z 30. augusta 2017, postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 150/2018 z 24. februára 2021 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.
Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. júna 2021 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1, základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 18 Co 172/2016 z 30. augusta 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 7 Cdo 150/2018 z 24. februára 2021 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“). Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovatelia namietali vo vzťahu k postupu Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 9/2007 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“) v období

po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 135/2013 zo 6. júna 2013, ako aj vo vzťahu k postupu krajského súdu a najvyššieho súdu.

Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti požadovali napadnuté rozhodnutia krajského súdu aj najvyššieho súdu zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiadajú vysloviť príkaz okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov. Sťažovatelia tiež požadujú finančné zadosťučinenie, každému v sume po 5 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia boli v procesnom postavení žalovaných v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Žaloba bola na okresný súd doručená v roku 2002, teda ešte počas účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Žalobca ako cudzí štátny príslušník bol na základe plnomocenstva zastúpený [redacted] (ďalej len „zástupca žalobcu“) podľa § 27 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Na základe návrhu zástupcu žalobcu okresný súd uznesením č. k. 1 C 9/2007 z 13. februára 2007 pripustil zmenu petitu v znení: *«Súd určuje, že nehnuteľnosť – pozemok zapísaný na* [redacted] *parcela registra* [redacted] *– orná pôda o výmere 121 724 m² patrí do dedičstva po* [redacted], [redacted]*....»* Sťažovatelia uviedli, že daný petit je nevykonateľný, keďže neobsahuje údaj o katastrálnom území.

Zástupca žalobcu podaním z 23. augusta 2013 doplnil žalobný petit o údaj o katastrálnom území, čo okresný súd akceptoval a zmenu žaloby pripustil uznesením č. k. 1 C 9/2007 z 9. októbra 2013.

3. Z ústavnej sťažnosti zároveň vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 1 C 9/2007 zo 17. marca 2015 rozhodol, že zastúpenie žalobcu zástupcom nepripúšťa z dôvodu, že ide o konanie s cudzím prvkom (pozn. novela OSP, ktorou bol § 27 doplnený o ods. 3, účinná od 1. januára 2013).

V merite veci okresný súd rozsudkom č. k. 1 C 9/2007 z 13. apríla 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) rozhodol určením, že nehnuteľnosti ku dňu smrti poručiteľa patria do dedičstva právneho predchodcu žalobcu.

Proti rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia – žalovaní odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Sťažovatelia v odvolaní okrem iného namietali, že okresný súd konal s nespôsobilým zástupcom žalobcu, ktorému zaniklo splnomocnenie na zastupovanie v súdnom konaní *ex lege* 1. januára 2013, a teda na ním urobené úkony nemalo byť prihliadané. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že žalobca neskôr udelil plnomocenstvo advokátke, ktorá k úkonom zástupcu žalobcu ústnym vyhlásením na pojednávaní pristúpila.

4. Krajský súd v odôvodnení rozsudku v súvislosti s uvedenou námietkou sťažovateľov uviedol: *„Predmetné konanie začalo oveľa skôr ako vstúpila do platnosti novela Občianskeho súdneho poriadku konkrétne od roku 2002. Z týchto dôvodov bol legitímny postup súdu prvej inštancie, keď od podaného návrhu, ktorý obsahoval aj splnomocnenie pre vtedajšieho zástupcu žalobcu, konal vo veci s týmto zástupcom a reagoval resp. vykonával návrhy v zmysle týchto podaní. Pokiaľ by aj po 01.01.2013 prednášal vtedajší zástupca žalobcu návrhy, ktoré následne súd vykonával*

pre konanie bolo podstatné jednak to, že tieto úkony sa diali v súlade s informovanosťou druhej strany, vykonávali sa za ich účasti to znamená, že tieto úkony sa nevykonávali mimo vedomostnú sféru žalovaných. V konečnom dôsledku dokazovanie vykonával súd a za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku podľa § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku vždy rozhoduje konajúci súd o vykonaní toho konkrétneho dôkazu a na viac z tohto ustanovenia vyplýva, že sám môže vykonať aj iné dôkazy. Podstatné však pre túto vec bolo, že dôkazy sa vykonávali na základe rozhodnutia konajúceho súdu za účasti žalovaných. Táto okolnosť potom nemôže spôsobovať neplatnosť právnych úkonov nespôsobilého zástupcu žalobcu. Išlo o návrhy, ktoré sa realizovali v priebehu súdneho konania. Preto na základe následnej námietky žalovaných aj konajúci vysporiadal s týmto zastúpením. Preto nie je možné akceptovať námietku týkajúcu sa neplatnosti úkonov nespôsobilého všeobecného zástupcu. Pokiaľ aj poukazovali žalovaní na judikatúru v tomto smere týkalo sa to neplatnosti hmotnoprávnych úkonov nie však otázky vykonávania dôkazov pred súdom. V konečnom dôsledku sa odvolací súd nestotožňuje ani s tým argumentom žalovaných o nezákonne vykonávanom dokazovaní, potom čo bol teda začal byť žalobca zastúpený advokátom, tento sa pripojil k všetkým dôkazom dovtedy vykonaným a súd pred skončením veci tieto na poslednom pojednávaní, pred udelením priestoru na záverečný prednesy oboznámil všetky dôkazy aj za účasti právnych zástupcov oboch strán a žalovaných prítomných na tomto pojednávaní.“

5. Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Sťažovatelia v dovolaní *„opätovne poukázali na neplatnosť procesných úkonov“* nespôsobilého právneho zástupcu.

Najvyšší súd dovolanie sťažovateľov odmietol podľa § 447 písm. c) [vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP] a podľa § 447 písm. f) CSP [vo vzťahu k § 421 ods. 1 písm. b) CSP]. Najvyšší súd vo vzťahu k dovolaniu podľa § 420 písm. f) CSP zhrnul, že rozhodovanie, ktorý dôkaz bude vykonaný patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania. Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná, nemôže to byť považované za postup znemožňujúci procesnej strane uskutočňovať jej procesné oprávnenia.

V súvislosti s otázkou úkonov nespôsobilého zástupcu žalobcu na zastupovanie v nadväznosti na dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol: *„Najvyšší súd poukazuje na to, že žalovanými nastolená právna otázka, ktorá podľa nich nebola vyriešená v praxi dovolacieho súdu, nie je právnou otázkou, od ktorej záviselo predmetné rozhodnutie odvolacieho súdu. Podstatnou pre posúdenie veci bola otázka dobromyseľnosti, tú podľa odvolacieho súdu žalobca preukázal, a preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Išlo o návrhy nespôsobilého právneho zástupcu žalobcu, ktoré sa týkali vykonávania dokazovania, realizovali sa v priebehu súdneho konania. Odvolací súd uviedol, že nemožno akceptovať námietku žalovaných týkajúcu sa neplatnosti úkonov, lebo išlo o otázky vykonávania dôkazov pred súdom.“*

II.
Argumentácia sťažovateľov

6. Sťažovatelia porušenie práv namietajú predovšetkým vo vzťahu k rozhodnutiam krajského súdu a najvyššieho súdu. Podľa ich názoru nedostali relevantnú a uspokojivú odpoveď na nimi nastolenú otázku o úkonoch urobených nespôsobilým zástupcom žalobcu. Ako v odvolaní, tak aj v dovolaní sťažovatelia namietali, že okresný súd rozhodol *ultra petitum* a naviac, vôbec nemal o otázke spôsobilosti zástupcu žalobcu rozhodovať uznesením, keďže toto oprávnenie zaniklo na základe zákona.

Sťažovatelia aj v ústavnej sťažnosti zopakovali, že spôsobilosť zástupcu žalobcu zastupovať zanikla 1. januára 2013 (novela OSP), a teda všetky ním urobené úkony po tomto dátume sú absolútne neplatnými, pričom túto neplatnosť nie je možné zhojiť dodatočným vyhlásením advokátky na pojednávaní. V tejto súvislosti sťažovatelia uviedli, že aj keby bolo dokazovanie „v rukách“ súdu, nemôže ísť len o zmenu žaloby, znením ktorej je oprávnený disponovať výhradne žalobca.

7. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti namietali aj porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. V tejto súvislosti uviedli, že ústavný súd už nálezom č. k. IV. ÚS 135/2013 zo 6. júna 2013 (ďalej len „nález“) vyslovil porušenie práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Napriek tomu, že po náleze ústavného súdu okresný súd vyhlásil dokazovanie za skončené, v konaní pokračoval ešte tri roky a samotný rozsudok bol vyhlásený až 13. apríla 2016. Postup okresného súdu, ktorý k potrebe vykonania ďalšieho dokazovania dospel až po záverečnej reči právneho zástupcu sťažovateľov, považujú sťažovatelia za neefektívny.

Proti rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie 30. mája 2016, pričom krajský súd rozhodol až 30. augusta 2017. Napokon sťažovatelia uviedli, že aj konanie na najvyššom súde trvalo neprimerane dlho, keďže dovolanie podali 29. decembra 2017 a najvyšší súd rozhodol až 24. februára 2021.

O trovách konania rozhodol okresný súd 9. júna 2021, toto rozhodnutie bolo sťažovateľom doručené 18. júna 2021. Lehota na podanie sťažnosti proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky v čase podania ústavnej sťažnosti ešte neuplynula, a preto sťažovatelia tvrdia, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Neprimeranou dĺžkou konania sťažovatelia odôvodnili aj požiadavku primeraného finančného zadosťučinenia.

III.
Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie o porušení práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu nepreskúmateľnými a nedostatočne odôvodnenými rozhodnutiami krajského a najvyššieho súdu. Porušenie práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovatelia vnímajú v neprimerane dlho trvajúcom súdnom konaní, ktoré v čase podania ústavnej sťažnosti stále nie je právoplatne skončené.

III. 1 K namietanému porušeniu práv rozsudkom krajského súdu

9. Keďže najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľov ako procesne neprípustné, ústavný súd s ohľadom na poslednú vetu § 124 zákona o ústavnom súde pristúpil k preskúmaniu napadnutého rozsudku krajského súdu.

V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že ústavnú sťažnosť v tejto časti je potrebné považovať za zjavne neopodstatnenú, a z tohto dôvodu ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnuť.

10. Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu dospel vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľov o tom, že krajský súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie, k záveru, že táto argumentácia neobstojí. Krajský súd dal dostatočnú a zrozumiteľnú odpoveď, z akého dôvodu považoval námietky sťažovateľov o neplatnosti úkonov zástupcu žalobcu za irelevantné. Ústavný súd zdôrazňuje, že námietka o neplatnosti úkonov zástupcu žalobcu bola len jednou v rade iných námietok, s ktorými sa krajský súd v rámci odvolacieho konania vysporiadaval. Nie je potom už nevyhnutné, aby sa všeobecný súd pre naplnenie požiadavky riadneho odôvodnenia rozhodnutia formalisticky vysporiadaval s každým argumentom sťažovateľov osobitne, zvlášť ak sa tieto opakujú a ak boli dostatočným spôsobom riešené v prvoinštančnom konaní a zároveň krajský súd postupoval v zmysle § 387 CSP. Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

11. Pokiaľ sťažovatelia namietali neplatnosť úkonu, ktorým bol petit žaloby doplnený o katastrálne územie sporných nehnuteľností v tom čase už *ex lege* nespôsobilým zástupcom s tým, že zmenou žaloby disponuje výhradne žalobca, ústavný súd dodáva, že platnosť právneho úkonu je vlastnosť, ktorú právny poriadok spája s hmotnoprávnymi úkonmi. Zmena petitu žaloby, ktorá spočívala v doplnení katastrálneho územia nebola takou podstatnou zmenou, ktorá by spor ovplyvnila kvalitatívne či kvantitatívne, dokonca nespôsobila ani zmenu rozhodujúcich skutočností tvrdených v samotnej žalobe. Naviac, z rozsudku okresného súdu vyplýva, že sťažovatelia namietali absentujúci údaj o katastrálnom území až 2. júla 2013, teda takmer po 11 rokoch a zároveň aj po nadobudnutí účinnosti novely OSP. V námietke podanej sťažovateľmi proti prípustnosti zástupcu žalobcu z 9. februára 2015 sťažovatelia uviedli *„Žalovaní k dnešnému dňu nevedia akého občianstva je žalobca vo veci samej...“* V závere uvedenej námietky sťažovatelia navrhli, aby

okresný súd: *„... v prípade ak sa zistí, že žalobca... je súd povinný vylúčiť zastupovanie žalobcu...“* Na uvedenú námietku o neprípustnosti zastupovania zástupcom žalobcu okresný súd po preverení relevantných skutočností reagoval uznesením o nepripustení zastúpenia.

12. Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom krajského súdu dospel k záveru, že opakujúca sa sťažnostná argumentácia sťažovateľov nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Krajský súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci aj tvrdeniami sťažovateľov v ich odvolaní a svoje závery dostatočne odôvodnil, tak ako sú citované. Ústavný súd preto nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri hodnotení dôvodnosti odvolania sťažovateľov proti rozsudku okresného súdu a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

13. Ústavný súd ešte považuje za potrebné upriamiť pozornosť aj na tú skutočnosť, že sťažovatelia vznášajú rovnakú argumentáciu naprieč súdnym konaním, resp. od júla 2013. Ústavný súd preskúmal napadnuté rozhodnutia a konštatuje, že vyčerpávajúcu odpoveď na všetky sťažovateľmi nastolené otázky podal už okresný súd, ktoré krajský súd preskúmal z hľadiska ich správnosti a úplnosti a potvrdil prvoinštančné rozhodnutie. Sťažovatelia ani v odvolacom konaní nepredniesli iné argumenty, na ktoré by sa vyžadovala špecifická odpoveď krajského súdu. Odvolací súd tak využil možnosť postupu podľa § 387 CSP. Z uvedeného vyplýva, že základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené ak všeobecný súd koná v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (III. ÚS 591/2013).

III. 3 K namietanému porušeniu práv uznesením najvyššieho súdu

14. Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľov, ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého posúdenie podmienok dovolacieho konania patrí v zásade do právomoci dovolacieho súdu (m. m. II. ÚS 324/2010, I. ÚS 593/2017).

15. Najvyšší súd ako súd dovolací v napadnutom uznesení jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľov odmietol. Záver najvyššieho súdu o neexistencii vád podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP v kontexte dôvodov a odpovedí na jednotlivé námietky sťažovateľov v odôvodneniach rozsudkov súdov prvej a druhej inštancie je ústavne akceptovateľný. Ústavný súd v tejto súvislosti nepovažuje za potrebné opakovať akceptovateľné dôvody, ktorými vo veci konajúce súdy reagovali na jednotlivé námietky sťažovateľov.

16. Vzhľadom na uvedené nemožno považovať odmietnutie dovolania sťažovateľov za zjavne arbitrárne alebo ústavne neudržateľné, a preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v časti

smerujúcej proti uzneseniu najvyššieho súdu pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

17. Sťažovatelia prieťahy v konaní odôvodnili tým, že spor trvá od roku 2002 a ani v čase podania ústavnej sťažnosti nie je právoplatne ukončený. Vyslovenie porušenia práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru však žiadali až od momentu rozhodnutia ústavného súdu nálezom (6. júna 2013), ktorým už raz bolo vyslovené porušenie uvedených sťažovateľov.

18. V nadväznosti na uvedené ústavný súd považuje za potrebné zhrnúť časové súvislosti vyplývajúce z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených:

- okresný súd 2. júla 2013 vyhlásil síce dokazovanie za skončené, ktoré však následne bolo zrušené, k vyhláseniu rozsudku nedošlo a pokračovalo sa v konaní
- rozsudok okresného súdu z 13. apríla 2016 (nadobudol právoplatnosť v spojení s rozsudkom krajského súdu 3. novembra 2017)
- odvolanie sťažovateľov podané 30. mája 2016
- rozsudok krajského súdu právoplatný 3. novembra 2017
- uznesením okresného súdu č. k. 1 C 9/2007 z 1. decembra 2017 bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania a právoplatnosť nadobudlo 7. februára 2018
- rozsudok krajského súdu napadnutý dovolaním z 29. decembra 2017
- uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 24. februára 2021
- uznesenie okresného súdu z 9. júna 2021, ktorým boli trovy konania vyčíslené vyšším súdnym úradníkom (nadobudlo právoplatnosť 14. septembra 2021)
- ústavná sťažnosť podaná 28. júna 2021
- uznesenie okresného súdu z 24. augusta 2021, ktorým bolo rozhodnuté o sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka nadobudlo právoplatnosť 14. septembra 2021.

19. Ochrana základnému právu na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa v konaní pred ústavným súdom poskytuje len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany k porušeniu označených práv označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (napr. IV. ÚS 637/2013, II. ÚS 518/2014, II. ÚS 176/2019). Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, už nedochádzalo k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (napr. II. ÚS 55/02, IV. ÚS 223/2010, III. ÚS 462/2017, IV. ÚS 149/2018, II. ÚS 464/2018). Tento právny názor ústavného súdu je

akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (Obluk proti Slovenskej republike, rozsudok z 20. 6. 2006, č. 69484/01, body 62 a 63; Mazurek proti Slovenskej republike, rozsudok z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05).

20. V danej veci má ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh preukázané, že v čase, keď sa sťažovatelia obrátili so svojou ústavnou sťažnosťou na ústavný súd (28. jún 2021), bola právna vec sťažovateľov v merite veci právoplatne skončená. Právna istota bola teda nastolená v čase (24. februára 2021) pred podaním ústavnej sťažnosti. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie v merite veci, vrátane rozhodovania o nároku na náhradu trov konania bolo v čase podania ústavnej sťažnosti právoplatne skončené, spor sa v relevantnom čase nachádza v štádiu rozhodovania o sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania.

Ústavný súd zistil, že v čase rozhodovania o ústavnej sťažnosti je aj otázka výšky trov konania právoplatne skončená. Naviac, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že okresný súd v otázke trov konania, resp. ich výšky nemohol rozhodnúť skôr ako bol spor v merite veci právoplatne skončený - 24. februára 2021. Trovy konania boli napokon vyšším súdnym úradníkom vyčíslené v uznesení z 9. júna 2021 a o sťažnosti proti tomuto uzneseniu bolo rozhodnuté 24. augusta 2021.

21. Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť príslušného súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 129/06, I. ÚS 140/2019) a že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 149/02, III. ÚS 92/03, II. ÚS 118/2014).

22. Ústavný súd pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmieta sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizujú reálnu možnosť zbytočných prieťahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 109/03, I. ÚS 103/2016), resp. ak argumenty v sťažnosti nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 192/2015). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, I. ÚS 188/2019, II. ÚS 238/2020).

23. Keďže ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľmi označených práv dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné z dôvodov podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnuť.

24. V dôsledku konštatovania zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2021

Peter Molnár
predseda senátu